

**HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN
PRIESTERWIJDING VAN BR. GUERRIC AERDEN ocso**

**Abdij van Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart, Westmalle
HH. Petrus en Paulus, zaterdag 29 juni 2013**

Hand. 12, 1-11

2 Tim. 4, 6-8.17-18

Mt. 16, 13-19

Beste abt en medebroeders van de trappistengemeenschap,
Beste familie en vrienden van br. Gueric,
Beste broeder Gueric,

Vandaag viert de Kerk het hoogfeest van de heiligen Petrus en Paulus. Op het tekstboekje voor deze priesterwijding staat een icoon die beide apostelen voorstelt: als twee broers die elkaar omhelzen. Als je op de icoon een lijn zou trekken rond hun hoofd, hun schouders en hun armen, komt de vorm van een hart te voorschijn. Niet toevallig, denk ik. Hoe verschillend Petrus en Paulus ook waren van aard en karakter, ten diepste waren ze één van geest en hart. Hun liefde tot Jezus Christus was zoveel groter en sterker dan hun onderlinge verschillen. Die liefde bracht hen samen en hield hen samen, doorheen alle wederwaardigheden in de beginnende kerkgemeenschap. Beste broeder Gueric, voor je priesterwijding heb je niet gewacht op de feestdag van een monastieke heilige als Benedictus, Bernardus of Bruno, of van een contemplatieve zalige als Gueric van Igny of Jan van Ruusbroec. Je hebt gekozen voor het hoogfeest van Petrus en Paulus. Hoewel deze keuze ook met mijn agenda te maken had, is het een betekenisvolle dag voor je wijding. Laat me daar even bij stil staan.

Als trappist word je niet tot priester gewijd in een parochie, maar in een monastieke gemeenschap. Duidelijker nog: in je eigen monastieke gemeenschap. Ook vandaag staan je abt en je medebroeders in de eerste kring om je heen. In hun midden en voor hun bediening ontvang je de priesterwijding. De *'stabilitas loci'* van je monastieke geloften zal ook op je priesterschap van toepassing zijn. Zelfs de bisschop zal ermee moeten instemmen dat je niet zomaar beschikbaar bent voor pastorale taken buiten de abdij. Je priesterlijke taak zal hier liggen, binnenshuis. Ik neem aan dat in een monastieke gemeenschap als die van Westmalle medebroeders geen fotokopieën zijn van elkaar. Iedere medebroeder heeft zijn aard en karakter, zoals Petrus en Paulus die hadden. Ieder heeft zijn levensverhaal, zijn ervaring van geluk en verdriet, zijn verlangen naar erkenning en geborgenheid, zijn gevecht met de engel en zijn hunker naar God. Eigenlijk is alles onder jullie aanwezig om elkaar te verlaten en uiteenlopende wegen te gaan. Toch houden jullie elkaar in

gemeenschap vast, zoals Petrus en Paulus het deden. Er is een liefde die jullie met elkaar verbindt: de liefde van en voor Jezus Christus. Met die liefde staat of valt het hele plaatje van een monastieke gemeenschap. Beste broeder Gueric, als priester zal het je zending zijn om mee zorg te dragen voor de liefde die deze gemeenschap bij elkaar houdt: de liefde van en voor Jezus Christus. In de bediening van het Woord en van de sacramenten zal je die liefde mogen doorgeven, met behoedzame woorden en gebaren.

Beste broeder Gueric, je leest veel en graag in de geschriften van grote monastieke leermeesters. Je interesse gaat uit naar het getuigenis van mensen op zoek naar God. Omwille van die zoektocht heb je zelf gekozen voor een monastiek leven in stilte en eenzaamheid. Wat heeft die monastieke zoektocht naar God met het priesterschap te maken? Je moet toch geen monnik zijn om priester te kunnen worden en je moet geen priester zijn om monnik te kunnen worden. Toch ontvang jij vandaag als monnik de priesterwijding. Hoe passen die twee – monnikenleven en priesterschap - dan bij elkaar? Een priester wordt gewijd om een ‘goede herder’ te zijn, naar het voorbeeld van Jezus Christus. Het is zijn zending om de kudde te leiden naar bronnen van levend water. Daarvoor moet hij bij de kudde blijven, bij goed weer en slecht weer. Hij moet in de buurt zijn: niet te ver voorop en niet te ver achterop. Daarbij mag een herder, zoals paus Franciscus het zegde op Witte Donderdag, best rieken naar zijn kudde, zoals een herder riekt naar zijn schapen. Vandaag zijn mensen in hun zoektocht naar God voorzichtig en behoedzaam geworden. De grote zekerheid van vroeger heeft plaats gemaakt voor aarzeling en twijfel. Rond God is het stil geworden, als rond een trappistenabdij. Aan stoere woorden en zelfzekere preken hebben mensen weinig boodschap meer. Toch hebben ze verwachtingen naar de priester toe en naar jou toe, broeder Gueric. Ze willen voelen hoe jij van God houdt en naar Hem op zoek bent. Ze willen weten hoe jij omgaat met de stilte en vaak met de afwezigheid van God. Ze willen horen welke woorden uit de Schrift jou troosten of moed geven, in moeilijke dagen. Ze willen zien hoe jij als zwakke mens in de buurt blijft van Gods genade en barmhartigheid. Ze willen vooral voelen wat jou gelukkig maakt, als monnik en als priester. Grote woorden zijn daarvoor niet nodig. Trouwens, van een priester verdraagt men vandaag gemakkelijker de stilte dan het geroep. Als trappist zit je op een gezegende plek om priester te zijn: op de plek van de bezinning en de bescheiden omgang met God.

Leven binnen of buiten de abdij: het lijkt het groot verschil. Al of niet priester gewijd zijn: ook dat lijkt een groot verschil. Toch hebben wij als christenen – leken gelovigen, monniken, priesters - veel meer met elkaar gemeen dan wat ons van elkaar onderscheidt. Aan zijn leerlingen stelt Jezus vandaag de ongemakkelijke vraag: “Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” Toen werd het stil onder de apostelen. Ze lieten het antwoord aan Petrus over, namens de anderen: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”. Eigenlijk zouden wij aan elkaar de vraag van Jezus moeten stellen: “Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” Ik zou het antwoord op die vraag eens willen horen van één van de oudere broe-

ders uit deze gemeenschap, die al meer dan veertig of vijftig jaar monnik is. Ik zou het antwoord eens willen horen van een jonge medebroeder, die amper een paar jaar hier woont. Ik zou het antwoord eens willen horen van een moeder die onlangs haar zoon verloren heeft. Ik zou het antwoord eens willen horen van een mens die gefaald heeft en telkens voor gesloten deuren staat. Ik zou het antwoord eens willen horen van grootouders bij wie de kleinkinderen volgende week op vakantie komen. Ik zou het antwoord eens willen horen van broeder Gueric, die vandaag tot priester wordt gewijd. “Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?”: ik zou er als bisschop ook zelf iets moeten kunnen op antwoorden. Beste broeder Gueric, ik hoop en bid dat je als priester die vraag wakker mag houden in jezelf en bij de mensen om je heen. Het is de ultieme vraag waar het om draait in ons geloof, in ons gebed en in onze kerkgemeenschap. En voor de ultieme vragen moet ruimte zijn, zeker in een trappistengemeenschap.

Broeder Gueric, in naam van je medebroeders en van onze diocesane kerkgemeenschap ben ik blij dat ik je tot priester mag wijden. Je zal Gods Geest ontvangen voor het dienstwerk van de ‘goede herder’. Daarvoor zullen we nu samen bidden.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen